

[Finansministeren.]

hele folketinget — egentlig skal placere de midler, der skal bruges, den udvidelse, der skal foregå.

Hele denne afvejningsproces må vel stort set foregå i regeringen som første trin. Jeg er ikke sikker på, at den tanke, som her har været rejst af hr. Niels Westerby, er rigtig. Ja, jeg er faktisk sikker på, at den ikke er rigtig — altså dette med, at man skulle tage stilling til alt det, der kommer inde fra styrelserne, se, hvad der kommer fra regeringen, og hvor meget man har skåret ned. Jeg tror, det er en helt urealistisk måde at ville gribe den slags ting an på. Jeg kan da godt oplyse, at selv om der var en stigning på det budget, jeg fremsatte, da denne samling begyndte, på godt 2 milliarder, var det jo, jeg var lige ved at sige småpenge i forhold til det, der var ønsket; der var da ønsket over 1 milliard mere til udvidelser — og det endda kun det, man mente var sådan forholdsvist nødvendige udvidelser. Dertil kom en lang række yderligere ønsker på måske 1 milliard til. Det er da indlysende, at enhver institution, lille eller stor, der bliver bedt om at afgive tal til udarbejdelsen af et finanslovsforslag, vil sætte disse tal i hvert fald ikke for lavt, men som hovedregel for højt, idet man går ind i en konkurrence med andre tilsvarende eller andre institutioner i det hele taget om statens midler. Derfor er det nødvendigt, at der sker en meget stærk sortering både ud fra, hvad der totalt er råd til, når vi ved eller mener at vide, hvad man kan få ind i skatter og afgifter, og ud fra, hvor man synes vægten skal lægges. Det er ikke enten det ene eller det andet, men det er et spørgsmål om mere eller mindre på mange, mange forskellige tusinder af områder, som man skal tage stilling til.

Jeg mener, det væsentligt må være en regeringsopgave; det er den, der i første række går dette stof igennem og derefter møder i folketinget med det, man nu synes er rimeligt. Det er regeringen, der har ansvaret på disse punkter, og det mener jeg også det fortsat skal være. Men så skal det også være sådan — derfor har vi jo fået investeringsudvalget — at man i dette udvalg skal kunne få alle oplysninger frem. Sådan har det da været i min tid,

og sådan er det sikkert også nu i økonomiminister Ivar Nørgårds tid, at spørger man om noget, så får man disse oplysninger, også om det, der ligger bagved, og hvorfor man har gjort det ene eller det andet. Jeg tror, man skal fortsætte på denne måde; måske kan man udbygge det.

Jeg nævnte altså den stærke stigning i statsudgifterne, som fremgik af det oprindelige finanslovsforslag. Men hertil kommer jo merudgifter som følge af ny lovgivning. Der er en ny ting i det finanslovsforslag, som vi behandler i dag. Vi har opført som en nydannelse en særlig reserve til ny lovgivning, den er sat til 350 mill. kr. Der er herved tænkt dels på helt nye lovforslag som boligfonden og tilskud til mejeriprodukter og margarine, dels på lovforslag, som gennem et stykke tid har været behandlet her i folketinget, men som endnu ikke var færdigbehandlet, da ændringsforslagene blev stillet, og som vi derfor ikke har fundet det rigtigt at indarbejde som konkrete poster i finansloven. Jeg tror, denne nydannelse er rigtig netop for at opnå det, som hr. Damsgaard tilsigtede, men som jeg synes han ikke fik motiveret på den rigtige måde: en realistisk budgetlægning.

Jeg forstod, at man i venstre vil afholde sig fra at stemme også om denne post, de 350 mill. kr.; som jo bl. a. også indeholder noget, der interesserer f. eks. landbruget og vel også interesserer venstre, men det er jo ikke min hovedpine. Jeg synes i hvert fald, at det strider lidt imod selve hr. Damsgaards grundsynspunkt: at vi skulle nå til det realistiske budget. Vi prøver netop ved at opføre denne post, som vi ikke helt kan konkretisere på det tidspunkt, da vi opfører den, at nå frem til et realistisk budget. De vigtigste poster i denne gruppe er landbrugsministerens forslag om etableringslån til unge landmænd og lån til sammenlægning af mindre landbrug; det er socialministerens forslag om forhøjelse af sygedagpengene, udenrigsministerens forslag om at reservere 10 pct. af kaffetolden for en bistandsfond til u-landene samt de administrative merudgifter, der følger af loven om merværdiafgiften. Vi har som sagt fundet det rigtigt at få alle disse merudgifter indarbejdet i budgettet, så dette er et mere realistisk udtryk for de